

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.321 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit en Koerdische origine te zijn, op 9 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DEHAENE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Syrische nationaliteit en van Koerdische origine te zijn.

Verzoeker wordt op 19 mei 2008 aangetroffen in een woning te Geraardsbergen tijdens de uitvoering van een gerechtelijke opdracht. Op diezelfde dag wordt hem een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De repatriëring die voorzien is op 21 mei 2008 kan niet doorgaan ten gevolge van automutilatie van verzoeker.

Op 21 mei 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Verzoeker legt een nationaal paspoort voor, alsook een vliegtuigticket van Air Malta.

Op 23 mei 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht en wordt tevens een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 3 juni 2008 wordt een aanvraag tot overname gericht aan Malta in het kader van de Dublin II Verordening. Malta wordt aan deze aanvraag herinnerd op 14 juli 2008.

Op 15 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten en overdracht aan de Maltese autoriteiten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene werd op 19.05.2008 aangehouden te Geraardsbergen. Hij werd met toepassing van artikel 7 van de wet van 15.12.1980 aangehouden voor illegaal verblijf en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge, waar hij op 21.05.2008 een asielaanvraag indiende. De betrokkene was bij zijn aanhouding in het bezit van een paspoort van Syrië n° 4956216 (met op pagina 7 een binnenkomststempel van Malta). De betrokkene was ook in het bezit van een vliegtuigticket Air Malta (Benghazi-Malta-Milaan-Praag). Op 03.06.2008 werd aan de bevoegde Maltese autoriteiten een vraag tot overname volgens artikel 10 (1) van Verordening 343/2003 gericht. Met toepassing van artikel 17 (2) van verordening 343/2003 werd ook gevraagd onze vraag met spoed te behandelen. De Maltese autoriteiten hebben niet binnen de in artikel 18 (6) vermelde termijn geantwoord, wat betekent dat de Maltese autoriteiten met toepassing van artikel 18 (7) verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene werd door onze diensten gehoord en bracht tijdens dat verhoor geen elementen aan die zouden nopen tot een toepassing van artikel 3 (2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Maltese autoriteiten.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, 4° Verordening (EG) nr. 343/2300 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort geciteerd Verordening 343/2003).

Verzoeker betoogt dat dit artikel bepaalt “de asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking”. Verzoeker stelt dat dit in casu niet is gebeurd.

De doelstelling van de voormelde bepaling is verzoeker te informeren aangaande de toepassing en de uitwerking van de Verordening 343/2003. Uit het door verzoekschrift neergelegde verzoekschrift blijkt dat verzoeker heel goed op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Verordening 343/2003, zodat de doelstelling van de voormelde bepaling bereikt is. Verzoeker heeft geen belang bij het middel.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker machtsafwending aan en een verbod op discriminatie.

Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken uiteraard de regelgeving dient toe te passen, doch ook zijn verantwoordelijkheid dient op te nemen. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu probeert aan zijn verantwoordelijkheid te ontsnappen. Verzoeker stelt dat hij niet evenveel kansen maakt om zijn asielverzoek op een rechtvaardige manier behandeld te zien en verwijst hiervoor naar opzoekingen via het internet.

Wat het ingeroepen middel aangaande de machtsafwending betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort geciteerd de Raad) erop dat wie machtsafwending aanvoert, daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens moet aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469).

De Raad stelt vast dat overeenkomstig de Verordening 343/2003 Malta verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker was in het bezit van een nationaal paspoort met binnenkomststempel van Malta. België heeft conform de Verordening 343/2003 een vraag tot overname gericht aan Malta en Malta heeft deze vraag niet beantwoord. Overeenkomstig artikel 18 (7) Verordening 343/2003 staat het laten verstrijken van de termijn gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. In casu blijkt dat Malta op 11 augustus 2008 alsnog een doorlaatbewijs heeft afgeleverd voor verzoeker voor de overdracht naar Malta, waaruit kan worden afgeleid dat de Maltese overheid akkoord is met de overname van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij vreest dat zijn asielverzoek niet op een rechtvaardige manier zal worden behandeld in Malta, dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker deze argumenten voor het eerst aanvoert in zijn verzoekschrift, terwijl hij dit eerder in het overnameverzoek had kunnen formuleren. Het kan de administratie dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met dergelijke argumenten. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in alle redelijkheid toepassing maken van de Verordening 343/2003 en beslissen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Maltese autoriteiten toekomt.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

Wat betreft de aangevoerde schending van verbod op discriminatie dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot de bewering dat hij niet dezelfde kansen krijgt als een verzoeker die rechtsreeks in België aankomt. De Raad wijst erop dat de rapporten waar verzoeker naar verwijst van algemene aard zijn en dat de aangebrachte gegevens niet in verband worden gebracht met zijn persoonlijke situatie. Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker over een visum beschikt afgeleverd door de Maltese overheid, wat in strijd is met zijn bewering dat Malta geen Islamieten wenst op haar grondgebied. Bovendien is Malta een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Malta dan in België zou genieten. Als verzoeker in aanmerking zou komen voor bescherming op basis van het Vluchtelingenverdrag, kan hij de door dit verdrag gewaarborgde bescherming ook in Malta

krijgen. Daar waar verzoeker stelt dat Malta niet gereageerd heeft op het verzoek tot overname en dat hij geen enkele garantie heeft over de behandeling van zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit zou blijken dat zijn asielverzoek niet zal worden behandeld. Uit de stukken die verzoeker naar voren brengt, blijkt geenszins dat zijn asielaanvraag niet zal worden behandeld. Voor het overige valt de kritiek ter zake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de aangevoerde machtsoverschrijding.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM).

Verzoeker verwijst naar rapporten over Malta en stelt dat uit deze stukken onomstootbaar blijkt dat de behandeling van asielzoekers in Malta, waar zij in gesloten inrichtingen worden opgesloten, een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar verzoeker zich in casu beperkt tot een verwijzing naar stukken en rapporten met een algemene draagwijdte die voor het grootste deel absoluut niet recent zijn, laat hij na in concreto gegevens bij te brengen die de vermeende vrees voor mensonterende behandeling in zijn hoofde aannemelijk maken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dat uit de neergelegde stukken onomstootbaar blijkt dat de omstandigheden waarin asielzoekers in Malta in de gesloten instelling leven, elke vorm van privacy onmogelijk maakt.

In casu volstaat de vaststelling dat verzoeker zich in zijn betoog beperkt tot een uiteenzetting van hypothetische stellingen en blote beweringen. Hij verzuimt evenwel betreffende beweringen te staven met concrete gegevens en overtuigende argumenten eigen aan zijn situatie. Bovendien dateert de informatie die verzoeker aanbrengt aangaande de centra van administratieve detentie van 2005-2006 en kan deze bezwaarlijk recent worden genoemd. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.